

Rostește-mă

Elena Armenescu

Înveșmântată ca o vestala
Învăluită în speranță
Sunt tot acolo, unde m-ai lasat
Aștept ca o statuie
Să-ți văd pasul încolțit lângă trepte

Fulgerele vremii, ninsorile mele dragi
Te aduc nălucă sub aceeași copaci
Aerul se tulbură, clipa lovită
Aduce zvon de îmbrățișare. Aș zbura...
-strigă-mă! Ți-am spus; și a răsărit
curcubeul lângă suflarea amiezii
Tăcerea devenise o dungă subțire
printre armonii jefuite de cântec

Când ești departe
Rostește-mă încet, tandru
cu numele meu întreg de zidire
Cheamă-mă să te aud!
și ai să vezi cum o petală
Îți va mângâia umărul.
Deasupra
Sufletul meu ca un vis plutitor te atinge
Când amurgul ți-aleargă rătăcirile
Ducându-te lângă privighetori

Depart, în jurul pământului, între neliniști
Rostește-mă cu inima uneori!